

byder dem under visse Forhold at skaffe sig deres sædvanlige Fortjeneste, er det haardt at sige til dem: Hvis I ikke have tjent saa meget i Forvejen, at I kunne leve de 4 Uger, Lovgivningsmagten forlanger der skal hengaa, inden I efter en Barnefødsel paa ny kunne indtræde i jeres Virksomhed, kunne I komme paa Fattigvæsenet. Jeg nævner det som Eksempel paa, hvor vanskeligt det er i en Fattiglov at slaa visse bestemte Regler fast, som skulle være gældende i alle Tilfælde. Jeg tror, at der stadig vil komme nye Tilfælde, hvor man bliver nødt til at indrømme, at man maa gøre en Forskel med Hensyn til Understøttelsens Virkning. Ogsaa dette Spørgsmaal skal selvfølgelig blive Genstand for min Overvejelse. Jeg gaar ud fra, at Rigsdagens Medlemmer, hvis vi faa en saadan Oversigt, ogsaa ville blive gjorte bekendte med den, og saa er der i alt Fald et Grundlag for en videre Forhandling om, hvorvidt det maatte anses for ønskeligt at kunne gaa til en saadan samlet Lovgivning. Jeg er, som sagt, foreløbig af den Opfattelse, at der ikke vil naas meget derved, men skal gerne, naar Lejlighed gives, og en saadan Oversigt, som jeg synes maa være Grundlaget for en videre Forhandling, foreligger, være villig til, hvis jeg paa det Tidspunkt er Minister, at optage en Forhandling i saavel dette Ting som det andet Ting om dette Spørgsmaal, som jeg erkender har sin praktiske, men navnlig ogsaa sin administrative Berettigelse.

Oluf Jensen: Jeg vil blot takke den højtærede Indenrigsminister for det Svar, han gav paa min Forespørgsel. Til den højtærede Kultusminister vil jeg sige, at hvis det var mig, der sigtedes til med, at man havde misforstaaet den højtærede Minister, saa er dette ikke rigtigt. Jeg sigtede blot til, at Ministeren havde sagt dette, at Lovforslaget var uforment, men ikke Skolebespisningen, for selvfølgelig er den ikke uforment, det ere vi enige om begge to. Men jeg tror, at den højtærede Kultusminister er enig med mig i, at dette Lovforslag er uforment, nemlig efter de Udtalelser, der ere faldne her i Tinget, og efter de Udtalelser, som han fremkom med i Folketinget, hvor Ministeren saa stærkt hævdede, at man maaske gik det private Initiativ for nær, og at man godt efter de Udtalelser, der faldt, kunde blive ved at leve paa den nugældende Lov.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Jeg vil dog gerne overfor det ærede Medlem fremhæve, at selv om dette Lovforslag efter min Mening ikke vil hidføre store Forandringer, vilde jeg dog, da man i det andet Ting enstemmigt fra alle Partier har ført dette Lovforslag igennem, for mit Vedkommende som Minister ønske, at ogsaa dette høje Ting kunde tage Lovforslaget i den foreliggende Form, saa kom man fra Lovgivningsmagtens Side for en rum Tid ud over dette Spørgsmaal, og saa blev det lagt i Kommunalbestyrelsernes Haand, der ligger dog det rette Ansvar paa det rette Sted. Jeg vil derfor opfordre dette Ting til at tage mod Lovforslaget, saaledes som de forskellige politiske Partier enstemmigt have sendt det herop fra det andet Ting.

Stilling: Der er i dette Ting vist ikke et eneste Medlem af noget Parti, der ikke vil være med til, at fattige Børn, der trænge til Bespisning, faa den nødvendige Mad. Spørgsmaalet er jo, som fremhævet, kun, om det skal ske ad Frivillighedens Vej eller ved kommunal Foranstaltning. Jeg er fra en By, hvor vi nu i over 20 Aar have haft Skolebespisning ved frivillige Foranstaltninger, og medens jeg sad i Byraadet, har der mange Gange været Forslag fremme om at lade Byraadet tage Affære, men det er stadig blevet forkastet. Nej, det er bedst, at det gaar paa den smukke Maade, at det er ved frivillig Hjælp fra Byens Borgere, at Bespisningen ordnes, saa at Børnene faa Bevis for, at det er af Kærlighed til dem, at den ydes. Jeg er enig med det ærede kongevalgte Medlem (Trier) i, at Skolen for sin egen Skyld maa sørge for, at alle Børn faa tilstrækkelig Ernæring, og jeg vil sige, at det vilde være en daarlig Kommunalbestyrelse, der vilde ofre megen Opmærksomhed paa et godt Skolevæsen, naar det var nødlidende Børn, der skulde have Undervisningen. Men jeg tvivler om, at overhovedet nogen Kommunalbestyrelse paa et Sted, hvor der har været Trang til en saadan Bespisning, har kunnet sidde denne overhørig. Jeg ser heller ikke den store Forskel imellem den nugældende Lovs Bestemmelser og det, der her foreslaas. Ja, man kan sige, at her er et ligefremt Paabud, og det var der ikke før.

Det ærede Medlem fra Kalundborg (Lewinsky) talte om Ansvarsfølelsen. Ja, jeg vil sige, at den er netop noget af det, vi nødigt skulde være med til at svække,